

นิทาน

เรื่อง

พ่อหงา

หอนหงา

ณ โรงเรียนอนุบาลเด็กดี
ห้อง เหมียว แป้ง
เป็นเพื่อนที่ชอบเล่นด้วยกันเสมอ
ทั้งสี่ต่างเล่นด้วยกัน
อย่างสนุกสนานและมีความสุข

วันหนึ่งกองกำลังนั่งเล่นทราย
อยู่ที่สนามเด็กเล่นกับเพื่อนๆ
อย่างสนุกสนาน หนึ่งที่เล่นทราย
อยู่ใกล้ๆก็ตักทรายกระเด็นมาโดน
หน้ากองทำให้กองโมโหหนึ่งมาก

หนึ่งรู้สึกผิดจึงพูดกับก้องว่า

“ขอโทษจะหนึ่งไม่ได้ตั้งใจ”

พอได้ยินคำว่าขอโทษก้องก็หาย

โกรธหนึ่งและบอกว่า “ไม่เป็นไรจ๊ะ”

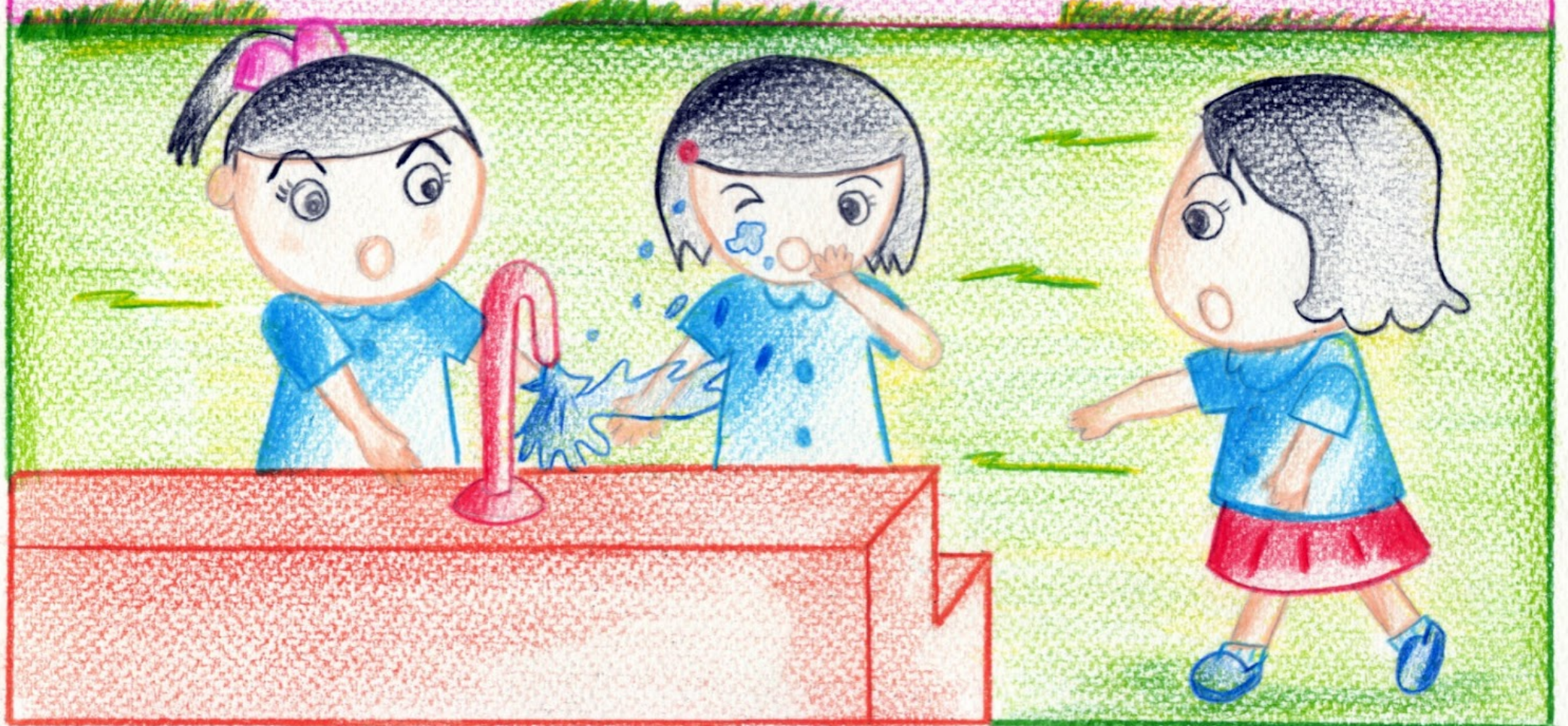

หลังจากเล่นกันสนุกแล้วคุณครูก็ให้เด็กๆ

ไปล้างมือให้สะอาดก่อนไปรับประทานอาหาร

กลางวัน เหมียวซึ่งรีบไปล้างมือก็เปิดน้ำล้างมือ

แรงเกินไป จนน้ำกระเด็นไปโดนแป้งจนเปียกไปหมด

แต่แทนที่เหมียวจะเข้ามาขอโทษแป้ง

เหมียวกลับวิ่งหนีไปไม่ยอมขอโทษแป้งเลย แป้ง

เสียใจมากที่เหมียวทำน้ำกระเด็นใส่แล้วไม่ขอโทษ

พอถึงเวลาอาหารกลางวันเด็กๆต่างมานั่งโต๊ะอาหาร
เตรียมตัวกินอาหารกลางวันกันอย่างขะมักเขม่ง
มาช้ากว่าเพื่อนๆด้วยความรีบร้อนก็ง้อจึงวิ่งมาชน
แก้วน้ำของเหมียวหกน้ำกระเด็นไปโดนเสื้อ
ของหนูเหมียวเปียกหมดเลย

เหมียวโกรธมากที่ก้องทำ
น้ำหกเปียกเสื้อหนูเหมียว
จึงร้องไห้ โฮโฮ ก้องรู้สึก
เสียใจมากจึงรีบเอาผ้า
เช็ดหน้าไปเช็ดเสื้อให้
เหมียวและพูดว่า
“ขอโทษจ๊ะเหมียว
ก้องไม่ได้ตั้งใจ”

เหมียวได้ยินคำขอโทษของก้องก็หยุด
ร้องไห้และอารมณ์ดีขึ้นแม้ว่าเสื่อจะเปียก
แต่เหมียวก็บอกก้องว่า “ไม่เป็นไร

เหมียวไม่โกรธก้องแล้วละ
ก้องไม่ได้ตั้งใจแกล้งนี่จ๊ะ”

แล้วเหมียวก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครูเหมียว
ทำน้ำกระเด็นไปโดนแป้งเปียก
เหมือนกันแล้วเหมียวก็ไม่ได้ขอโทษแป้ง
เหมียวก็โดนก้องทำน้ำหกใส่
แต่ก้องก็ขอโทษเหมียวแล้ว

เหมียวจึงรีบไปหาแป้งและพูดว่า

“แป้งจ๊ะ เหมียวขอโทษนะจ๊ะ

ที่ทำน้ำกระเด็นใส่แป้งเมื่อตอนล้างมือ”

แข่งได้ยินคำขอโทษ
ของเหมียวก็บอกว่า
“ไม่เป็นไรจ้ะ”

แข่งดีใจและไม่เสียใจ
แล้วที่ถูกเหมียวทำ
น้ำกระเด็นใส่

คุณครูเห็นดังนั้นจึงชมว่าทุกคนเป็นเด็กดีมากที่ทำผิด
แล้วรู้จักขอโทษ แล้วคุณครูก็สอนว่า เวลาที่เราทำผิด
หรือทำให้คนอื่นเสียใจ เราควรจะกล่าวคำว่า ขอโทษ
เพื่อแสดงความรู้สึกเสียใจของเราจะดีกว่า

